

mijmering / heilig

Heer, ik bid u uit mijn keuken
Daar ik geen heilige kan zijn
Achter stille kloostermuren
Of in Afrika's woestijn.

Of in lange meditaties
Als een vurige Novies
Maak me heilig door het koken
En door het wassen van 't servies.

Je gelooft het niet maar het staat er echt. In de volgende strofen wordt de Heer verzocht ook het boenen van de vloeren en het poetsen van de schoenen tot een daad van heiligheid te verheffen.

Dit is een prentje uit 1920, het is gewijd aan Sint Agnes, geboren rond 300 en op haar dertiende als martelares (?) aan haar einde gekomen. Ze is beschermheilige van onder meer verloofde paren, de kuisheid en van jonge meisjes en maagden. Ik vond het prentje in een doos op mijn moeders bureau, waarin ik ook de communieprentjes van mijn vader en zijn broertjes aantrof. Zoetige plaatjes met hoogdravende teksten, teveel en te zwaar voor een kind van zeven.

Ze konden niet veel anders, die vrouwen, die nog niet eens zo lang geleden moesten stoppen met werken als ze trouwden om voor man en vaak vele kinderen te zorgen - sommige waren een half leven zwanger - zichzelf dag in dag uit wegcijferend. Maar ik mag toch hopen dat ze het vertikten om dit soort onzin serieus te nemen, laat staan om erom te bidden.

Arme vrouwen, zoveel talent in de kiem gesmoord. Maar terwijl ik dit schrijf weet ik dat ik hen tekort doe. Ze waren in hun rol als moeder en echtgenote verzorgende, kok, gast-, was- en poetsvrouw maar vooral manager, vertrouwenspersoon en diplomaat, beroepen waar later universitaire opleidingen voor in het leven zijn geroepen. Ze deden aan multi-taken en verander-management in een tijd dat de woorden bij lange na nog niet waren uitgevonden.

Warm de keuken met uw liefde
En verlicht ze met uw vree
Neem het werk van mijne handen
Dat ik u ter liefde dee.

Amen